

Lucie Navrátilová

Strážci Dečeti

Kniha první

Lucie Navrátilová

STRÁŽCI PEČETI
KNIHA PRVNÍ

Copyright

Autor: Lucie Navrátilová
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2014

ISBN:
978-80-87976-62-3 (ePub)
978-80-87976-63-0 (mobipocket)
978-80-87976-64-7 (pdf)

NOČNÍ MŮRY JAKUBA ŠMÍDA

Chlapec běžel temnou chodbou. Strach mu stahoval plíce a bránil mu volně dýchat, v puse měl tak sucho, že nemohl polykat. Byl bos, zpocenýma rukama tápal po studené stěně. Všude byla naprostá tma. Odkudsi se ozývaly tlumené výkřiky. Netušil, co se dělo. Vzbudil se jen před pár minutami a byl vyděšený a zmatený.

Křik sílil, chlapec běžel dál, chodba jako by byla nekonečná. Zahnul za roh a najednou se před ním objevilo červené světlo. Cítil kouř. Zrychlil. Seběhl ze schodů do vstupní haly a ocitl se uprostřed pekla. Všechno kolem něj hořelo. Hlavní dveře byly otevřené dokořán a hala byla přesto plná kouře. Venku pobíhali lidé s pochodněmi a zbraněmi. Při pohledu na to všechno ho přemohlo zoufalství. Celý se trásl a kolena měl tak slabá, že myslel, že se pod ním zlomí.

„Otče!“

Jeho vlastní hlas zněl jako cizí. Oheň pohlcoval všechno. Chlapcův pohled spočinul na dlouhé zástavě s rodinným erbem, která visela nad krbem a kterou plameny trhaly na kusy, až se v oblaku kouře zřítila na zem.

„Otče! Otče!“

Jakub se probudil tak náhle, že chvíli vůbec nevěděl, kde je. Srdce mu bolestivě mlátilo do hrudního koše, jako kdyby opravdu běžel. Byl zpocený a trásl se po celém těle. Stále měl dojem, že cítí kouř, před očima ještě teď viděl ten erb, jak se rozpadá v ohni. Znak orla s dračími křídly. Prudce vstal a začal přecházet po pokoji. Zhluboka dýchal. Tričko se mu nepříjemně lepilo na záda. Sundal si ho a přehodil přes opěradlo židle. Strach ustupoval jen velice pomalu, a to i přesto, že jeho pokoj, ozářený jen umělým oranžovým světlem venkovních lamp, nechával celý sen působit tak vzdáleně a nereálně. Všechny obrazy se nakonec z jeho mysli vytratily, ale vtíravý pocit stísněnosti zůstal.

Rozsvítil lampičku. Byly tři hodiny v noci. Usoudil, že bude lepší, když půjde spát až za chvíli, aby se mu sen nevrátil. Zamířil do kuchyně. Cestou se neobtěžoval s rozsvěcením a i v kuchyni si vystačil se světlem zvenčí. Otevřel

láhev s vodou, která stála na zemi vedle kuchyňské linky, a dlouze se napil. Pak láhev zašrouboval a postavil ji vedle dřezu. Ještě chvíli stál opřený dlaněmi o okraj linky, a když měl dojem, že už se dost uklidnil, vrátil se do pokoje.

V bytě byl sám. Jeho otec večer odjel na jakousi firemní akci, kde měl zůstat až do následujícího odpoledne. Jakub měl dojem, že se v poslední době viděl častěji s pošťáčkou než s ním. Přemýšlel, jestli s tím mohou souviset jeho zlé sny. Míval je dřív – noční můry, jejichž obsah pak rychle zapomínal, ale které v něm ještě dlouho zanechávaly pocit tísně, zoufalství a ztráty. Byly to sny, které nijak nesouvisely s jeho životem – aspoň zdánlivě. Měl podezření, že jde o jakési zašifrované vzkazy jeho podvědomí, které budou nejspíš souviset s rozvodem rodičů a následným odloučením od matky a sestry. Ačkoliv se nerad litoval, ve slabších chvílích si občas přiznal, že mu v životě cosi chybí.

Několik let byl docela klid, ale v posledních týdnech se mu ty sny zase vracely častěji než dřív. Netušil proč. Měl dojem, že se stále opakují, ale přesto si jejich obsah nebyl schopen zapamatovat. Už ve chvíli, kdy se vracel do pokoje, si nepamatoval, o čem byl ten poslední. V minulosti se několikrát rozhodl, že si je zapíše, ale sotva vzal do ruky papír a tužku, jeho paměť jako by se zamlžila. Nebyl schopný popsat, co se vlastně ve snu dělo. Bylo to jako mít slovo na jazyku, ale nemoci ho vyslovit.

Sedl si ke stolu a dálkovým ovládáním pustil v přehrávači Roberta Milese. Otevřel učebnici statistiky, která ležela vedle hromady papírů na počítání. Nalistoval kapitolu o rozdělení náhodné veličiny a pokusil se začít do výkladu. Když se přistihl, jak čte první odstavec potřetí, aniž věděl, o čem je, vzdal to. Podíval se na okno před sebou. Jako dítě rád sedával na vnitřním parapetu, a když vyrostl a už se na něj nevešel, přisunul si těsně k oknu psací stůl tak, aby mohl sedět částečně na parapetu a částečně na stole. Sedával tam ve chvílích, kdy chtěl být jen sám se sebou, nebo když se necítil dobře – jako teď.

Venku začínalo poprchávat. Na skle se objevovaly jemné průsvitné tečky. Jakub si sedl do okna a opřel se zády o stěnu a čelem o studené sklo. Díval se na prázdnou ulici pod sebou. Chodníky byly plné čerstvě navátého listí. Pozoroval kapky a poslouchal hudbu...

Najednou se s trhnutím probudil. Vzápětí pochopil proč – lampa nesvítla, vzbudilo ho prasknutí vlákna. A pak najednou přestal hrát přehrávač. I lampy na ulici jako by někdo utlumil. Jakub se narovnal. V žaludku se mu rozlil divný poplašný pocit. Slezl ze stolu na zem a zachvěl se v lehkém průvanu... V průvanu? Odkud by v jeho pokoji mohl přicházet průvan? Automaticky se rozhlédl. Okno i dveře byly zavřené. Průvan přesto zesílil a samotný vzduch se začal chvět. A v tu chvíli se z ničeho nic přímo uprostřed pokoje objevila obrovská černá brána, jako by se zhmotnila ze samotného vzduchu.

Jakub zíral s otevřenou pusou na dvě masivní dřevěná křídla s černým kováním sahající od koberce až... strop zmizel, brána byla rozhodně mnohem vyšší než jeho pokoj. A z prostoru nad křídly vycházelo bílé, oslnivé světlo, které vytvářelo iluzi jakéhosi květu. A nad ním už nebylo nic, jen nekonečný prostor, tma a... hvězdy? To všechno, co před Jakubem stálo, působilo naprosto nesmyslně hmotněji než cokoliv jiného v jeho pokoji. Dvojice velkých kovových kruhů visících na mohutných křídlech se vyzývavě leskla...

Nejsem přece blázen, řekl si v duchu, ale současně cítil pokušení tak silné, jaké ještě nikdy v životě nezažil. Brána ho k sobě volala... nebo ho volalo to, co bylo za ní... Co asi bylo za ní?

Křídla se zachvěla a Jakub o krok ustoupil. Brána byla tak fascinující, ale zároveň děsivá. Nemohl se rozhodnout co dál. Neodvažoval se za kruhy vzít a bránu otevřít. Chvění ale stále zesilovalo. Po několika sekundách už brána vibrovala tak silně, že rozechvívala celý pokoj jako při zemětřesení. A najednou jako by od sebe obě křídla někdo prudce rozrazil. Do pokoje se vyvalil svěží proud vzduchu a papíry připravené na Jakubově psacím stole se rozlétly. Potom průvan zeslábl na sotva citelný vánek. Všechny pohyby ustaly a bylo naprosté ticho. Jakub si připadal jako v transu, přimražený na místě. Když se po chvilce vzpamatoval, udělal k bráně pár nesmělých kroků – pohled upřený do prostoru mezi křídly. Neviděl nic. Za bránou byla totální tma, černější než jakou kdy dřív viděl. V tu chvíli tmě prořizly dva stříbřitě zářící body. Jakub ztuhl; až příliš připomínaly oči... Pak bez dalšího váhání přiskočil k bráně a přirazil obě křídla k sobě s tak bušícím srdcem, že jeho dech nestačil držet krok. Brána okamžitě zmizela a nezůstala po ní ani sebemenší stopa.

O několik hodin později ho probudil budík. Nesnášel ten zvuk. Vlastně si vůbec nedovedl představit nic, co nesnášel víc, než když ho agresivní pípání přetáhlo z hlubokého spánku do sychravého podzimního dne zpříjemněného tupou bolestí hlavy, která se ozvala ihned po probuzení. Jakuba napadlo, že se možná mění tlak. Byl na počasí citlivý a někdy se mu stávalo, že při jeho změnách špatně spal a měl prapodivné sny. Takhle noc byla rozhodně plná prapodivných snů... už si je nevybavoval, ale rozhodně byly divné.

Ležel v posteli a chvíli bezmyšlenkovitě pozoroval strop, než si uvědomil, že by se přece jen neměl povalovat moc dlouho, jinak před odchodem do školy nic nestihne. Chtěl se ještě chvíli učit. Vstal. Jeho tričko bylo stále ještě přehozené přes opěradlo židle. Napadlo ho, že si vůbec nepamatuje, jak se vlastně podruhé dostal do postele – sny a skutečnost mu splývaly a od jistého bodu si všechno vybavoval jen velice matně. Oblékl si tričko a šel si do kuchyně nachystat rychlou snídani. Po chvílce se vrátil do pokoje s čajem a dvěma obloženými chleby. Vše položil na stůl a začal sbírat rozházené papíry, než si uvědomil, že by vůbec rozházené být neměly – brána se mu přece jenom zdála... Možná je smetl, když slézal s okna, aby se vrátil do postele.

Srovnal papíry na hromádku a pustil se do snídane.

VLČÍ PEVNOST

Vallence byla jen kousek od psacího stolu, když se náhle ozvalo cvaknutí a sálem se rozlehl zvuk zvonkohry. Strnula a se zadrženým dechem se otočila. Velké přesýpací hodiny u stěny naproti oknům se začaly pomalu otáčet. Vallence zavřela oči a s úlevou si oddychla. Pak přeskočila pohledem zpět ke stolu a rychle k němu přeběhla. Její kroky nebyly na dlážděné podlaze vůbec slyšet.

Hodiny se zatím zastavily a hudba ustala. Zelená tekutina v jejich nitru začala v malém pramínku proudit do spodní nádoby. Do místnosti, která sloužila ve Vlčí pevnosti jako knihovna a pracovna, dopadalo jedním ze tří vysokých dvojítych oken světlo zapadajícího slunce a barvilo vše do ohnivě oranžové barvy.

Vallence si klekla na zem vedle stolu a prohlédla ho. Byl to starý kousek nábytku zdobený zvířecími motivy, což ji v tuto chvíli nezajímalo tolik jako malý stříbrný zámek na dvířkách po levé straně. To byl nejslabší článek celé jejich mise – neměla nejmenší tušení, jestli se jí podaří zámek otevřít. Doufala, že Charlesovi lidé zkrátka spoléhali na to, že o existenci listin, natož o jejich umístění, neví živá duše, čili nebylo třeba přijímat příliš přísná bezpečnostní opatření. Ve Vlčí pevnosti se ostatně měly listiny zdržet jen pár hodin, než pro ně někdo přijede, aby je odvezl do Icailu.

Vytáhla z pouzdra u pasu nůž. Jakmile se ale hrot dostal do blízkosti zámku, dostala Vallence do ruky takovou elektrickou ránu, že nůž upustila. Tiše zasyčela. Začala si druhou rukou třít dlaň, aby se zbavila nepříjemného brnění. Tušila, že se to stane, ale chtěla mít jistotu, než vyzkouší transformační postupy, které jí předal Thomas. Sebrala nůž ze země a znovu ho schovala do pouzdra.

Potřebovala se uklidnit, všechny její smysly byly v pohotovosti. Co právě dělala, byla ta nejnebezpečnější věc, do které se kdy se svým týmem pustila. Navíc je tlačil čas. Jejich úspěch zcela závisel na tom, že si jich nikdo nevšimne, a každá další minuta, kterou v Pevnosti trávili, byla nebezpečnější než ta předchozí. Zhluboka se nadechla a vydechla, aby zklidnila svou mysl a dokázala se lépe

soustředit. Potom ukazováčkem a prostředníčkem pravé ruky nakreslila do vzduchu před zámek symbol, ukázala na něj a vyslovila transformační formuli se zvláštním důrazem na každou slabiku. Cítila, jak vzduch kolem ní rezonuje.

Zadržela dech a v duchu prosila, ať to vyjde. Vyšlo. Zámek cvaknul a dvířka se pootevřela. Val si s úsměvem oddychla. Otevřela dvířka dokořán a vytáhla ze stolu to jediné, co v něm leželo – svazek listin. Pak dvířka zase zavřela a zámek se opět s tichým cvaknutím sám zamknul.

Najednou se jí zdálo, že slyšela ještě jiný zvuk. Rozhlédla se po pracovně, ale neviděla nic, co by ho mohlo vydat. Jediné dveře v místnosti byly ty, kterými vešla a které sledoval Dragan, aby jí dal varovný signál, kdyby se kdokoliv blížil. Čekala, ale nic se nedělo. Obrátila se zpátky k listinám, které teď ležely na jejím pravém koleni.

Každý list byl opatřen pečeti jednoho z revonských králů. Stačil jediný letmý pohled na první stránku, aby věděla, že našla to, pro co sem přišli. Rychle listy prošla, aby se ujistila, že má všech sedm. Poslední pečeť patřila Lukyanovi Meghovi, kvůli kterému pro listiny přišla. Spokojeně se pro sebe usmála. Opatrně listiny svinula, strčila do koženého pytlíku a ten pevně zavázala.

Teď, když měla listiny bezpečně u sebe, chtěla z Pevnosti co nejdříve zmizet. Znovu se zaposlouchala. Kromě zvuku, co vydávaly hodiny, bylo naprosté ticho. V Pevnosti bylo umístěno jen málo vojáků – nakonec bylo obecně známo, že do Vlčí pevnosti není možné vniknout. Její energetická ochrana byla velmi silná a postavená na pradávných postupech známých jenom těm, co byli nejbližší Charlesovi. Ale nebyli to řadoví vojáci, co Vallence dělalo starosti. Kromě nich tu byl i jeden z Charlesových osmi generálů.

Vstala a neslyšně přeběhla k oknu. Vyhlédla ven. Dole, dvě patra pod ní, vykukla z černého stínu v rohu malého nádvoří Tiessa. Vallence na ni kývla a Tiessa přiběhla pod okno. V rukou držela luk a v něm vložený šíp, připravená okamžitě zareagovat na jakékoliv případné potíže. Vallence jí dolů rychle spustila zabalené listiny, které si Tiessa připnula k opasku a rozhlédla se, aby si ověřila, že nádvoří je stále opuštěné. Stráže, které tiše zneškodnili, jakmile se na nádvoří dostali, ležely v bezvědomí v tom samém stínu, ve kterém se předtím Tiessa skrývala.

Jen co byly listiny v bezpečí, vytáhla Vallence z vaku, co nosila přes rameno, dlouhé lano s kotvičkou. Posadila se do okna a chystala se připevnit lano ke kamennému sloupku rozdělujícímu okno na dvě části, když zaslechla zvuk, který určitě nevycházel z hodin. Stihla jen pootočit hlavou a dostala tak prudkou ránu do obličeje, že ztratila rovnováhu a po zádech vypadla z okna. Na nádvoří Tiessa zareagovala automaticky. Ozvalo se zasvištění tětiny. Vallence měla jen několik sekund pádu. Proměnila se do své kočičí podoby, přetočila a dopadla bezpečně na všechny čtyři. Podívala se vzhůru, ale okno bylo prázdné. Proměnila se zpět.

„Myslím, že je po něm,“ řekla pomalu Tiessa. Vallence rychle sebrala lano s kotvičkou, které dopadlo na zem vedle ní, a smotala ho do svého vaku. Čerstvá rána na její levé tváři se už začínala hojit. Z okna chodby vedoucí do pracovny mezitím vylétl holub. Snesl se na zem a proměnil se v mladého muže.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Teď ne, Draku, musíme odsud zmizet,“ odpověděla Vallence a téměř neochotně odtrhla oči od okna. Nechtělo se jí věřit, že se Tiesse vážně podařilo zabít generála. Ale na úvahy nebyl čas. „Jdeme!“

Vyrazili přes nádvoří ke kanálu v samém středu a odtáhli mříž, kterou byl zakrytý. Všichni tři si klekli na zem a zadívali se dolů, aby si ověřili, že pramen je stále ještě zablokovaný.

„Doufám, že to vydrží. Smrt utopením nepatří mezi moje favority,“ zamumlal Dragan, když se jako první spouštěl po laně dolů.

„Jen se neboj, Thomas ví, co dělá,“ ujistila ho Vallence. Počkala, až byli on i Tiessa dole, odvázála lano a svinula ho do svého vaku. Potom se sama opatrně sesunula do úzké šachty kanálu a pevně se zapřela nohama o hrubé stěny. Jakmile byla celá uvnitř, přitáhla znovu mříž na původní místo, a potom seskočila několik metrů na zem. Sotva dopadla hladce nohama na suché dno, rozeběhli se podzemní chodbou na západ.

„Jde to až překvapivě jednoduše,“ poznamenal Dragan, zatímco běželi.

V tu chvíli se ozval zvuk poplašeného zvonu. Všichni tři se na místě zastavili a Tiessa se na Dragana otočila s ošklivým výrazem.

„To se ti teda povedlo.“

„Můžu za to snad já?“ ohradil se Dragan.

„Musíme obnovit pramen,“ řekla Vallence rychle.

„Dokud jsme tady dole? Chceš nás utopit, abys nás ušetřila smrti v Charlesově vězení?“ zasmál se Dragan sarkasticky.

„Když si všimnou, že v kanálech není voda, budou vědět, kde jsme. Počkají si na nás nahoře. Naše jediná šance je kanály znovu zatopit. A vylézt nahoru dřív, než se voda dostane moc vysoko,“ dodala. Aniž čekala na souhlas, položila dlaň na zem, napojila se na energii podzemního pramene a uvolnila jeho zablokování.

„Rychle,“ řekla potom a všichni tři se znovu rozeběhli, tentokrát ještě rychleji než předtím. Během několika vteřin měli vodu po kotníky.

Dorazili k místu, kde z chodby kolmo vzhůru vedla další šachta zakončená nahoře ocelovou mříží. Podél stěny viselo lano, po kterém se předtím spustili dolů. Voda jim teď sahala po kolena a už cítili sílu proudu. Vallence vyskočila na lano první a hned po ní Tiessa a Dragan. Šplhali rychle vzhůru – rukama se přitahovali k lanu a nohama odráželi od stěn šachty. Voda mezitím zaplavila celou chodbu pod nimi a pokračovala vzhůru.

Když byla Vallence až nahoře, natáhla se, aby odsunula mříž, ale dostala opět elektrickou ránu.

„Cože? To snad ne,“ zamračila se.

„Co se děje?“ ozval se Dragan.

„Ta mříž je zase zamčená!“

Podívala se dolů a viděla, že Dragan už je po prsa ve vodě.

„Vypadá to, že ochrana Pevnosti se sama obnovila, když vyhlásili poplach,“ řekla.

„Jak to, že nás tohle nenapadlo?“ zaúpěl Dragan.

„Můžeš ji znovu shodit?“ zeptala se Tiessa a posunula se tak, aby vedle sebe udělala Draganovi místo. Ona sama teď měla vodu po pas.

Val místo odpovědi rychle vytáhla svůj nůž.

„Snad to půjde i zevnitř,“ zamumlala.

Přejela nožem dokola kolem spodního okraje mříže a vyslovovala přitom formuli, kterou už předtím použili, aby se dostali dovnitř. Nečekali, že jí budou potřebovat znovu, aby se dostali ven.

„Val, nechci na tebe vyvíjet žádný nátlak, ale když si pospíšíš, budu ti velmi vděčný,“ řekl Dragan.

On i Tiessa byli po ramena ve vodě. Vallence neodpověděla. Věděla, že pokud se přestane soustředit, energie, kterou zatím do postupu vložila, se ztratí.

Když dokončila třetí kruh, byli už všichni tři namáčknutí na sobě a voda jim sahala až k bradě. Vallence namířila dlaň do středu mříže a vyslovila příkaz. Ucítla chvění a mříž nadskočila jako poklice na hrnci. Val se jí opatrně dotkla, a když se nic nestalo, rychle ji odsunula stranou a vylezla ven.

Slunce už nebylo vidět a kolem se prohlubovalo šero. Rozhlédla se, ale nikde nikoho neviděla. Podala ruku Tiesse, aby jí pomohla vylézt a rychle odvázála lano.

„S tou impregnací to byl dobrý nápad,“ poznamenal Dragan, když byl sám venku a spokojeně si prohlížel svoje suché oblečení.

„Věděli jsme, že půjdeme kanálem,“ připomněla mu Vallence. Ona i Tiessa měly mokré jenom vlasy. „Na to nepotřebuješ být génius.“

„Mě to nenapadlo,“ usmál se Dragan.

„Což je zřejmě důkaz, že aspoň něco v hlavě mít musíš,“ odpověděla mu Tiessa.

„Tebe to napadlo?“ otočil se na ni Dragan s bezelstným výrazem. Neodpověděla mu.

Voda už dosahovala své normální výšky a začínala jen pár centimetrů pod okrajem šachty – v posledních dnech hodně pršelo. Vallence znovu vrátila mříž za místo a tichým hlasem svůj transformační vzorec zase zrušila. Zřetelně cítila, jak země pod jejíma nohama zavibrovala.

„To jsem cítila i já,“ poznamenala Tiessa zaraženě.

Vallence se na ni beze slova podívala. Tiessa s transformační energií nepracovala a nebyla na ni citlivá.

„Pojďme odsud, než jim dojde, co se stalo,“ zamumlal Dragan.

Rozeběhli se nízkým křovím k lesu. Běželi sehnutí, aby snížili šanci, že je někdo zahlédne. Naštěstí se zdálo, že vojáci vibraci z posledního postupu buď nepostřehli, nebo nepochopili, co to znamená, protože s vnější obranou si zřejmě nikdo starosti nedělal.

Jen kousek za okrajem lesa na ně čekali koně. Rychle vyskočili do sedel a vyrazili k lesní cestě a po ní na jih. Jeli velkou rychlostí. Zpomalili až po dlouhé době, když se dostali do míst, kde se cesta mírně svažovala a les už měli jenom po pravé straně. Napětí z nich začínalo pomalu opadávat, jak si uvědomovali, že nebezpečí nechávají stále dál za sebou.

Vallence se pro sebe začala usmívat. Stres, který byl jejím neustálým společníkem těch posledních pár týdnů, vystřídala úleva a euforická radost. Dostali se do Vlčí pevnosti a ukradli Charlesovi listiny, o kterých nikdo neměl vědět. Listiny teď byly bezpečně uloženy u Tiessy, Charles je už nikdy neuvidí a jeho plán, který pozvolna šel ke svému úspěšnému završení, bude v troskách. Chtěla by vidět Charlesův výraz, až mu přijdou nahlásit, že listiny někdo ukradl, a jeden z jeho generálů byl (jak aspoň doufala) mrtvý. Celá ta příprava se bohatě vyplatila.

Vjeli do malé vesničky, jejíž jméno si ani jeden z nich nepamatoval. Zatímco projížděli mezi malými domky, vesničané se překvapeně zastavovali a vrhali na ně nepřátelské pohledy. Neměli rádi cizince, a zvláště pak ty, co přijíždějí za soumraku a vypadají tak jako oni tři.

Dragan Wells, který jel napravo, si uměl z lidí udělat nepřátele už při prvním kontaktu, a často ani nemusel nic říkat. Byl oblečený celý v černém a v sedle seděl s ležérní elegancí a samolibým úsměvem na tváři. Tmavé vlasy měl trochu delší, ale na běžné revonské poměry stále ještě příliš krátké na to, aby mohl být považován za slušného člověka. Na zádech navíc nosil velký meč, což jeho popularitu mezi vesničany také nepřidalo.

Uprostřed jela Tiessa, luk hozený přes rameno. Jednou rukou držela otěže, druhá lehce spočívala na zabalených listinách přivázaných k jejímu opasku. Byla velmi mladá a její krása by brala dech, nebýt dlouhé jizvy, která se jí táhla po pravé

tváří od vnějšího okraje obočí až k bradě. V kombinaci s jemnou bledou pletí, černými vlasy a zářivě šedozelenýma očima přitahovala jizva obzvlášť pozornost.

Překvapivě to však nebyl ani Dragan, ani Tiessa, co vesničany nejvíce znepokojovalo a slabší povahy vhánělo zpět do domů a nutilo je zavírat dveře na závory. Byla to Vallence. Mimo nože u pasu nebyla ozbrojena, a to působilo ještě více alarmujícím dojmem, než kdyby byla od hlavy k patě obložená zbraněmi. Přitom vypadala značně uvolněně, což naznačovalo, že považovat ji za bezbrannou by mohla být skutečně fatální chyba. Ale především tu byl její vzhled – spletené vlasy, ve kterých nosila pár barevných dřevěných korálků, jí splývaly přes ramena do poloviny zad v mnoha odstínech hnědé. Její jasně žlutozelené oči s podlouhlými vertikálními zorníčkami měly divoký výraz lesního predátora. Na sobě měla tmavozelené oblečení zdobené na mnoha místech rostlinnými ornamenty.

To všechno ji vyčleňovalo z lidské společnosti a zařazovalo do světa, s nímž vesničané chtěli mít společného co nejméně, protože pro ně byl zdrojem neustálých potíží. Byla to vina takových jako Vallence – lesních kmenů, Icaiských, Drakonců a dalších nelidských národů, že v Revoně nebylo bezpečno - že se lidé báli jít do lesa po setmění a do těch velkých a hlubokých hvozdů dokonce i za denního světla, že hory na severu byly obyčejnými lidmi téměř neobydlené a první města se nacházela až na pláních na jejich úpatí, a že cestování po Revoně se pro většinu lidí stalo noční můrou, ke které se uchýlovali jen v nejvyšší nouzi.

Proto teď ti odvážnější, kteří se nezavřeli do bezpečí domovů, pozorovali trojici tak nepřátelsky, jak si jen troufli a za jejich zády si tiše šeptali. Dragan zastavil a na místě otočil koně přímo proti skupince vesničanů postávajících u vchodu do místního hostince. Šeptané komentáře v okamžiku ustaly.

„Pokud nám chcete něco říct, prosím, nestyděte se,“ vyzval je Dragan s pohrdavým úsměvem.

„Draku, na tohle nemáme čas,“ zavolala na něj Vallence, která zastavila s Tiessou opodál.

Dragan ještě chvíli čekal, jestli se někdo odhodlá něco říct. Pak skupince věnoval ještě jeden úšklebek a zase vyrazil.

„Ty se musíš vždycky předvádět, vid’?“ poznamenala Tiessa, když dojel až k nim a společně pokračovali v cestě.

„Když mě někdo chce pomlouvat, ať mi to řekne do očí,“ odsekl Dragan.

„Proč to prostě nenecháš být?“

„Nevzpomínám si, že bych se ptal na tvůj názor, tak co kdyby ses starala o sebe?“

„To přesně dělám,“ usmála se Tiessa jedovatě. „Zdržuješ nás, proto ti to říkám.“

Dragan se nadechl k odpovědi, ale když viděl Vallencin výraz, rozmyslel se. Zatím vyjeli z vesnice mezi dlouhá černá pole. Na nebi se mezi mraky ukázal dorůstající měsíc.

„Co se na chvíli zastavit a mrknout na ty listiny,“ navrhl Dragan nadějně. „Až je předáme Thomasovi, už je nikdy neuvidíme.“

Zastavili. Vallence se otočila na Tiessu a přikývla. Tiessa vytáhla listiny a podala jí je. Dragan se k Vallence přiblížil tak, aby jí mohl koukat pod ruku, zatímco Val listiny rozbalila. Na rozdíl od ní se Dragan musel soustředit, aby v šeru dokázal přečíst, co na listinách bylo napsáno.

„Hm,“ pokýval po chvíli hlavou. „Od všech sedmi?“

Vallence pokývala hlavou.

„Kdyby Charles tohle dostal do Calethonu, mohl by docílit jmenování Sorena králem a obejít oficiální volbu,“ řekla.

„To by ti mělo jako Sorenově snoubence vyhovovat, ne?“ mrknul na ní Dragan.

„Vtipné,“ ušklíbla se Vallence. „Každopádně si myslím, že Soren by nestál o svoje zvolení tímto způsobem. Charles s králi nevyjednával. Zastrásoval je.“

Znovu listiny svinula a podala je Tiesse.

„Ať tak nebo tak – listiny teď máme my a Charles je nebude moci použít,“ řekla se zadostiučiněním.

„A až to zjistí, nejspíš se rozhodne nás všechny najít, stáhnout z kůže a opéct nad mírným plamenem,“ usmál se Dragan.

„To nejspíš jo. Ale to nemění nic na tom, že jsme to zvládli,“ řekla Vallence. „A za to si zasloužíme...“

„Oslavu!“ skočil jí do řeči Dragan. „Zasloužíme si oslavu a já navrhuju – pojeďme vrátit koně a rovnou zůstaňme na chvíli u Hanka. Jenom na chvíli. Dáme si večeri, přípitek...“

„V tom případě nás nejspíš Thomas všechny zabije, až se vrátíme domů,“ přerušila ho Vallence důrazně.

„Skvělé. Od Thomase to bude rychlá smrt. Preferuju tento způsob před stažením z kůže a opékáním na mírném ohni.“

„Myslím, že Thomas je v tomto směru kreativnější, než se zdá,“ ozvala se Tiessa. „A pokud by mu chyběla fantazie, ráda mu, co se tebe týče, pomůžu.“

Dragan jí věnoval chladný úsměv.

„Chápu – práci máme za sebou, tak se opět vracíš ke svému nesnesitelnému standardu.“

„To se nezvládnete aspoň jeden den nehádat?“ zavrčela Vallence.

„Určitě. Až bude Dragan na smrtelné posteli, tak na něj začnu být milá,“ usmála se Tiessa sladce.

„To by mě nejspíš dorazilo úplně,“ utrousil Dragan a otočil se na Vallence. „Tak co? Večeře a přípitek?“

„Měli bychom napřed Thomasovi přinést ty listiny,“ řekla Vallence vážně.

„Val, dobře víš, že když se vrátíme teď, Thomas si bude chtít hned sednout na rozbor celé akce a nenechá nás alespoň další tři hodiny odejít. Pojďme k Hankovi, najezme se, pak se vrátíme domů a můžeme pokračovat v práci až do rána. Thomas o tom nemusí ani vědět, vždyť se moc nezdržíme.“

Tiessa se také zatvářila nadějně. Za celý den se pořádně nenajedli a teď, když měli všechno úspěšně za sebou, se jejich žaludky začaly důrazně hlásit o slovo.

„Dobře, ale nezůstaneme dlouho,“ přikývla Vallence.

Hank měl nejlepší pivo ve střední Revoně, a to se zdálo jako odpovídající odměna za splnění jejich poslání.

„Když se tady pán zase neopije do němoty, tak by mělo být všechno v pořádku,“ poznamenala Tiessa.

„Čemu z toho *starej se o sebe* jsi nerozuměla?“ odsekl Dragan.

„Tiessa má pravdu, Draku. Budeš se krotit,“ řekla Vallence důrazně.

„Jako vždy, zlato, přece mě znáš,“ mrknul na ni Dragan a popohnal koně dopředu.

„No právě,“ zamumlala Vallence a vyměnila si s Tiessou temný pohled.

Obě zrychlily do cvalu. Trojice projela mezi poli a za houstnoucí tmy zamířila k hlavní cestě a pak směrem k Místu smíření a hospodě U Kvítku.